

N:o 4.

Ank. till Riksd. Kansli den 20 Febr. 1877, kl. 2 e. m.

Andra Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 3, angående underdånig skrifvelse med anhållan om ändring af § 9 mom. 2 af Kongl. Förordningen den 20 Juli 1861 angående mantals- och skattskrifningarnes förrättande.

I motion, N:o 11, som blifvit till detta Utskott remitterad, har Herr S. *Ljunggren* omförmält, att det understundom händer att en person, som anmält tillämnad inflyttning i annan kommun, försummat att i vederbörlig ordning och tid anmäla sig till mantalsskrifningen derstädes, hvarigenom inträffat, att han för det ifrågavarande året icke blifvit någonstädes skriven. Vid uppkommen tvist om rätta mantalsskrifningsorten har, oaktadt personen bevisligen nästan hela det år, för hvilket skrifningen skulle gälla, haft sitt arbete hos en och samme arbetsgivare, likväl den kommun, hvarifrån personen flyttat, förklarats vara hans rätta mantalsskrifningsort. Då § 3 mom. 1 af mantalsskrifningsförordningen stadgar, att personen under den omtvistade tiden skulle skrivas, der han har eller, i följd af sitt vistande, bör anses hafva sitt bo och hemvist, synes det deraf motionären, som borde personen i fråga rätteligen, äfven efter förordningens nuvarande lydelse, hafva den senare kommunea, till hvilken han inflyttat, till sin rätta mantalsskrifningsort. Som likväl mantalsskrifningsförordningen, på sätt nyss nämndes, icke blifvit så af vederbörande tolkad, har motionären ansett det vara nödigt att ordalagen i förordningen så ändrades, att de fingo sin rätta betydelse, utan att tillåta någon misstyding. På grund häraf föreslår han:

“att Riksdagen ville genom underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, det § 9 mom. 2 af Kongl. förordningen af den 20 Juli 1861 angående mantals- och skattskrifningarnes förrättande måtte erhålla sådan förändrad lydelse att, om någon försummat att i enlighet med denna förordning låta mantalsskrifva sig för ett visst år, och om denna persons mantalsskrifningsort för sagda år varder tvist under-

kastad, han då skall, med de undantag, som i § 3 af förordningen finnas upptagne, anses under det omtvistade året tillhöra eller hafva tillhört den församling, inom hvilken han under största delen af samma år bevisligen haft sitt bo och hemvist.“

Sedan Kongl. Maj:t, på grund af Riksdagens underdåniga skrifvelse den 24 Mars 1872, förordnat en komité att uppgöra förslag till sådan omarbetning af Kongl. förordningen den 20 Juli 1861 om mantals- och skattskrifningarnes förrättande, att förordningens särskilda föreskrifter erhöles nödig klarhet och bestämdhet samt bragtes i öfverensstämmelse såväl sins emellan, som med de förordningen berörande stadganden i författningarne angående dels kommunalstyrelse, dels ock allmänna bevillningen, har komitén den 7 December samma år detta sitt åliggande fullgjort. Vid sådant förhållande, då komiténs utlåtande är afgifvet för redan mer än fyra år sedan, hvadan det alltså torde vara att hoppas, att fullständigt förslag i ämnet till Riksdagen snart inkommer, och då det för öfrigt i allmänhet ansetts olämpligt att vidtaga partiella förändringar i författning, som är föremål för omarbetning i sin helhet, hemställer Utskottet,

att förevarande motion icke må någon åtgärd föranleda.

På Utskottets vägnar:

ADOLF HELANDER.

R e s e r v a t i o n :

af Herr *S. Ljunggren*: “Utskottet har i sitt förestående utlåtande icke i sak haft något att invända mot min motion, utan endast på grund af angifna formela betänkligheter hemställt om afslag å densamma.

Mig synas dock dessa betänkligheter icke hållbara.

Här i fråga varande förordning bör väl anses vara af den natur, som 89 § Regeringsformen omnämner, och således en sådan, som af Konungen utan Riksdagens hörande kan utfärdas. Det är väl sant, att hela det omnämnda komitéförslaget tillkommit i följd af en Riksdagens skrifvelse i ämnet, men det förhållande, att Kongl.

Maj:t villfarit denna Riksdagens anhållan, berättigar alldeles icke till det bestämda antagande, att Riksdagen skall anmodas deltaga i den slutliga pröfningen af förslaget.

Då jag således anser detta Utskottets förut fattade antagande såsom formelt origtigt, kan jag ej heller godkänna det såsom giltigt skäl för afslag på min motion. Tvärtom — då det berörda komitéförslaget redan öfver fyra år hvilat hos regeringen, och man således har att hoppas att den dermed åsyftade lagförändringen snart torde vara att förvänta — synes mig just nu tiden lämplig för inkommande med önsknin- gar om sådana detaljförändringar, hvilka saknas i komiténs förslag. Regeringen kunde då, om Riksdagen nu skulle godkänna syftet af min motion, varda satt i tillfälle att vid densamma fästa det afseende hon ansåge den förtjena, vare sig till ändring af nu gällande eller vid utarbetning af en ny förordning; denna senare må komma att slut- ligen varda Riksdagens pröfning underställd eller icke.

Då för öfrigt sjelfva syftet af min motion inom Utskottet syntes röna er- kännande, har jag haft så mycket mindre skäl att åtnöjas med det slut. hvartill Ut- skottet nu kommit.“

N:o 5.

Ank. till Riksd. Kansli den 20 Febr. 1877, kl. 7 e. m.

Andra Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 4, i anled- ning af väckt motion om ändring af 3 kap. 23 § i Kongl. Stadgan angående försvarslösa och till allmänt arbete förfallna personer af den 29 Maj 1846.

Framhållande olägenheten deraf att, enligt åberopade stadga, frigifven fånges under fängelsetiden, genom besparad arbetsförtjenst, hopsparade medel skola ”sändas till Konungens Befallningshafvande eller poliskammare i den ort dit personen afgår, för att den frigifne efter framkomsten tillhandahållas”, hvarigenom frigifven fånge nödgas uppoffra en tid af flera dagar för att, merendels i residensstaden, utfå sin rättmätiga egendom, och hvarest han ofta utsättes för frestelsen att sina besparingar förstöra, har